

De begrafenisstoet

De aartsvader Jakob hechtte er bijzonder veel waarde aan dat hij in het land begraven zou worden dat God zijn grootvader Abraham en diens nageslacht had beloofd. Hij laat Jozef zweren daar zorg voor te dragen (Genesis 47:29–31), en gebiedt op zijn sterfbed zijn twaalf zonen hetzelfde (49:29–33).

Vanuit Egypte vertrekt de begrafenisstoet, nadat Jakob was gebalsemd en er zeventig dagen van nationale rouw waren gehouden. Opmerkelijk is dan *de route* die de stoet neemt.

De wegen die normaal werden gebruikt om van Egypte naar Kanaän en omgekeerd te reizen, liepen langs de kust van de Middellandse Zee. Dat was de kortste verbinding én het was niet nodig om door het hart van de woestijn op het schiereiland Sinaï te trekken.

Uit Genesis 50:10–11 blijkt echter dat de begrafenisstoet van Jakob het land Kanaän *vanuit het oosten* naderde. De plaats Abel–Mizráim waar nog eens zeven dagen rouw werden gehouden, lag aan de oever van de Jordaan. Daar was een veer, een pont om de rivier over te kunnen steken.

De plaats lag echter op de *oostelijke* oever van de Jordaan, want vers 10 zegt: “Toen zij nu aan het plein van het doornbos kwamen, dat aan gene zijde van de Jordaan is ...” Dus: aan de andere kant, aan de overkant! Dat wil zeggen: gezien vanuit Kanaän. De plaatsbepalingen die Gods Woord ons geeft, gaan normaal gesproken altijd uit van het land Israël, de navel van de aarde.

De stoet die uit Egypte kwam dat zuidwestelijk van Kanaän ligt, naderde het land dus vanuit het oosten! Jozef en allen die meetrokken, hebben een niet geringe omweg gemaakt.

Waarom?

Jakob die van God de naam Israël had ontvangen, heeft op deze wijze dezelfde weg afgelegd als zijn nakomelingen, het volk Israël, vier eeuwen later moesten afleggen. Via dezelfde route bereikte hij het land dat ook hem was beloofd; als voorloper is hij voor zijn nakomelingen uitgetrokken.

Zijn zoon Jozef had ook het verlangen om in het beloofde land begraven te worden. In Genesis 50:25 laat hij zijn familieleden zweren dat ze zijn beenderen mee zouden nemen. Exodus 13:19 vermeldt dat Mozes volgens die eed heeft gehandeld. En Jozua 24:32 deelt ons mee dat hij daadwerkelijk in het land van de belofte is begraven, nadat zijn lichaam de reis van de veertig jaren door de woestijn heeft meegemaakt.